

Изази недјељом.

Цијена:

За ЦРНОГОРЦА: 100
ПРО-УГАРСКЕ БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ
на годину 6 ф. на по 3
3 ф., на четврт годину 1 ф.
и 50 понцила.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франка, на по
годину 10 франка, на чет-
врт године 5 франка.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Л И С Т З А П О Л И Т И К У И К Њ И Ж Е В Н О С Т .

Претплата шаље се у п л а
ћеним писмима непосредно
администрацији „Гласа Цр-
ногорца на Цетиње, а може
се и картом упућницом на
пошту у Котор. Доноси пи-
су се уредништву. Руко-
писи се не враћају.

За огласе плаћа се од
реда 5 новчића. За веће а
на дуже вријеме мање.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛ. ЦРНОГОРЦА“.

ЦАРИГРАД, 24 фебр. — Порта је разаслала окружницу великим државама о стању на Крити које, вели, не задаје никакве бригае, и ако је опсадно стање престало, јер за сад није нужно, док се лијепо буде понашала грчка влада и ускоци на повратку.

ПЕТРОГРАД, 25 фебр. — Цар је данас примио предсједника српске екумштине, Николу Пашића и даровао му ленту Св. Станислава.

„Journal de St. Petersburg“, публикујући невјероватни извјештај „Стандардов“ о Паничиној завјери каже: Хитрову није име Николај Феодоровић, а ђенерао Домонтовић није никуд кретао из Петрограда. Нијесу ухваћени никакви списи од каква чиновника руског посланства у Букурешту. Сриједачке власти, потврђујући такве гласове, доказују само да им је невоља, те и саме себе варају о свом јадном стању, те улажу смјело у свашто, тек да би их Јевропа признала, но Јевропа се неће дати навести.

СРИЈЕДАЦ, 25 фебр. — „Agence de balcanique“ (лист бугарске владе) јавља да је измишљен глас „Correspondence de l'Est“, да је бугарска влада наумила слати депутацију некијем вел. државама с молбом, да пораде код Султана за признање принципа Ферди-панда.

БУДАПЕШТА, 25 фебр. — „Nemzet“ (владин лист) пише: Како сада стоји, извјесно је да ће састав нове владе бити повјерен др. Јулију Сапарију. Странка независности ријешила је, да остане на своме становишту према закону о држављанству те, ако нова влада не буде мишљења странке, да и њу сузбија.

БУДАПЕШТА, 26 фебр. — Бе-

сар је јутрос примио Тису, на Сапарију, на Чакију. —

Предсједник либералне странке барон Подманички, приликом учињене му овације, нагласио је, да је јединство странке сад нужније но икад. Споменућ мудру управу Тисину узвикну: in hoc signo vinces. Живо одобравање.

БЕРЛИН, 26 фебр. — Цар је даровао Ботихеру ред „Црнога орла“.

КАН, 26 фебр. — Вел. војвода Мекленбург-Стелички тешко је оболио.

ПЕТРОГРАД, 26 фебр. — Вел. посланику Шувалову наређено је да се брзо врати у Берлин.

На јучерашњем скупу „словенског добротворног друштва“, говорио је Никола Пашић говор и рече, како му је мило што има прилику да захвали свему руском народу на проливеној светој крви. Свете су везе кој везују српски народ с руским, то су везе крви и духа. Српски народ био је и биће вјерни пријатељ народа руског. Нико их не може раздвојити.

КАНЕА, 27 фебр. — Посредовањем швајцарског консула обуставило се суђење против три члана управног вијећа у Ретиму, на су опозвали оставку.

БИОГРАД, 27 фебр. — Због погрешке у изборним списковима за савјет избор се тај изабрао тек синоћ, на основу погодбе између владе и намјештства. У савјет су ушли 10 радикала (6 министара), 5 либерала, и један без партије.

РИМ, 27 фебр. — На захтјев Крисијевог гласала је камара, да не прима оставке свога предсједника Бјанкерија, те је овај оставку тргао на се.

БУДАПЕШТА, 28 фебр. — Увјеравају да је нова влада састављена, под предсједником грофа Јулија Сапа-

рије који једнак узима и министарство унутрашњих послова. Гроф Андрија Бетлеп прима пољску привреду, остали министри остају.

РИМ, 28 фебр. — Одбор за преустројство поштанске трговачке и пловидбене службе предлаже нове међународне пловидбе: од Млетака на Цариград и дунавске луке, друга од Млетака у Далмацију, Арбанију и Бриндизи.

ЗАГРЕБ, 28 фебр. — Опозиција је изашла демонстративно из дворане саборске, пошто ју је бан увриједио, но предсједник је изјавио, да није чуо никакве увреде. До даље одлуке опозиција неће учествовати у вијећању.

СРИЈЕДАЦ, 28 фебр. — „Agence de balcanique“ пориче исправност тобожне изјаве Минчовићеве Сави Групи, као што их јављају службене „Српске Новине“, те вели да је бугарска влада наредила Минчовићу, да на то обрати пажњу српске владе.

ЦАРИГРАД, 28 фебр. — „Agence de Constantinople“ дознаје, да ће на пори бугарски око Порте ради признања садашњег стања остати јалови. Вулковић је пошао од великог везира без икаква уздања. — Извјесно је да ће се парнице против Мусе-беја поновити.

БИОГРАД, 28 фебр. — Како су сметње за избор савјета уклоњене, Таушановић је своју оставку трго на се, криза је престала.

АТИНА, 28 фебр. — Крићански ускоци живо раде. Одбори за отпор прегли су да им набаве оружје и чебану, да би их лакше упали на Криту. Није истина да су вел. државе грчкој влади замјериле за ред Крићана. Грчка се неће мијешати.

БИОГРАД, 28 фебр. — Амо је дошао Кнез Нануљски (италијански

нашљедник). Није било службена дочека.

БЕЧ, 1 марта. — Господски је дом одобрио грађење друге жељезничке пруге од Кракова у Премисли и од Премисла до Лавова (стратегичне пруге).

РИМ, 1 марта. — У камари је поднио Криспи хитни законски приједлог, да се у Риму подигне народни споменик Мацинију. Примљен је са 143 против 49 трошак од 17½ милијона на нови прах без дима.

ПЕТРОГРАД, 2 марта. — Службено се јавља да ће се, према закону о војсци, прва врста земаљске обране сазивати годишње, 1890 и 1891 год., свакад на четири недјеље.

БУДАПЕШТА, 2 марта. — У сабору је изјавио Тиса, да је данас предао у руке Краљеве своју оставку и молио га да је прими. Службени лист објавиће нову владу у недјељу.

СРИЈЕДАЦ, 2 марта. — Како задњи уговори између Турске и вел. држава престају 10 маја, бугарска је влада изјавила агентима француском и грчком, да она задржава себи слободу радње, док се не би закључили нови трговачки уговори непосредно са Бугарском.

„Свобода“ пише: Ако Бугари не добију законито признање свога кнеза, ништа им не смета да прогласе независност.

ПАРИЗ, 2 марта. — Спилер је подио камари приједлог за уређење царине између Француске и Туниса, но не као трговачки уговор, но као наредбу суверену Француске према заштићеној земљи. У сенату је изјавио Спилер, како данас престаје трг. уговор између Француске и Турске, с Турском ће се поступати као са најпријатељскијим народом, док не престану турски уговори и с осталим вел. државама. Неки сенатори виноградари

Л И С Т А К „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

ПОГИБИЈА СТРАЖЕ НА ВЕЉОЈ ГЛАВИ
(ОРЛОВУ КРШУ.) *)

(Скупно и приредио за штампу, у збирку Дионисија Миковића, Лука Јововић, учитељ.)

Пију турци каве и дувана,
И жестоке приморске ракије,

*) Много је ратова и бојева бивало непрестано око Глухог дола, отада су се гођ овјен населили. По три боја је у Неђељу дана бивало. На ми би на жао, како да се нико не нађе, да коју гођ барем пјесму не састави, и тако ја још од прије рата, као нехотиче, узгредно радећи, почео сам по коју пјесму тући; али бојећи се руге пјесмама из смио шикоме отказати. Док од скоро почех по коју казивати, па и на јавне скупе, и увидијех да се многим дола-дају и тако то ми даде вољу на прегнутији рад, и почех се својски заузимати око састављања пјесама и преписивања које ми је врло тешко ишло за руком; почем слабо ја; а већ немоћи ко други може моје писмо читати. Пошљем г. Дионисија Миковићу око 30—35. преписаних пјесама, а још толико их има по пола у листе препејате. Осим тога оно што је наглавице; пјесме моје су истините — без икаква надовезивања чудеса него онако како је и било у ствари, тако аа пјесму: погибљи страже на Орлову Кршу и истинито је погинуло наших 7. а турака 5. дакле по истини морало се тако и ставити, према да заиста мало је пута догађало се да више наших него турака погине, али овјен тако је несрећни случај дошло. Овај бој догодио се 1846. год. Пошто су дакле узели Глухо-Дољани Сошину, редом од 8. брастава у Глухи-до стражили су на Орлову кршу, да могу слободно радити и свијати по Сошини. Док је разданило био је бој свршен. Стражи је највиша несрећа била та, што је дувао велики вјетар од истока, откуд је турска војска била и дошла. И ако је било 5. септембра на свршетку њега, треба знати, да у приморју, и љети, често пута завјтају такви вјетрови, да људе објарају. Овијема дакле на стражи, ни пушкарима вјетар није давао жељн, него варице са прањикама гонити, патраг, и не давао саставити, а сигурно шикоме више турака мртвих панути. И сад има живих старих људи који су у тој боју били. Није пала кад у једном боју 7 без глава у једном племену донесу. Заиста је Сошина много глухо-дољане коштала. Од насељења у Глухи-до, док су отели Сошину и Паштровску планину, рачуна се, да их је погинуло око 300; дакле колико их и сад живих има.

Глухи-до 22 фебруара 1890.

Петро Савов Јововић.

У тврдоме Бару бијеломе,
Пред дамијом на високу лонцу.
Ту су многе аге и бегови,
И још турске многе буљубаше,
Да ти неке по имену кажем:
Прво ти је турска буљубаша.
Од поносног села Туђемила,
По имену Ђатовић Алиле,
С' побратимом Суличића Зефом;
Са поносна села Микулића,
Силан Турчин Смаилов Асане;
Од вароши Бара бијелог,
Два голема брата Трцетића;
Од Заљева мјеста питомога,
Добар Турчин Ибришимов Брахо,
Са јунаком Трупицом Адемом;
Од племена мркојевићкога,
Згодан Турчин Капланов Бећаре;
Од Зубаца мјеста латинскога,
Добар јунак Думезићу Марко,
Међу њима барски Селим беже.
Пију каву и бистру ракију,
О свачему збора затурили,
Понајвише около јунаштва.
У ријечи, у које бијаху,
Ај ево ти два добра јунака,
Од јуначког кршного Приморја:
Добар србин Марковић Стијепе,
С' латинином Ђурановић Пером.
Те Турцима добро јутро звали
А турци им Бога прихватили,
И дивно им мјесто начинише,
Те сједоше међу поглавице.
На им мрку каву привијеше,
И по чашу дозове ракије,
Па им вели барски Селим беже:
Добро дошли приморски главари,
И добро нам доносили гласе,
Од нашега питомог Приморја,
Причајте нам штогод за Сошину?
Ај говоре обје поглавице:
Што не беже за Сошину питах,
Сошину су власи преотели,
Бољи бише, па је преотеше,
Сву Сошину и горњу и доњу,
Сад смо у зло горе бит' не може.
Отеше нам жалосну Сошину,

Од тромеђе високе планине,
До изгледне Вреуте планине,
А ти знадеш беже господаре,
Каква нам је жалосна Сошина.
У њу има рала пет стотина,
Ту сјисмо бијелу пшеницу,
И храњасмо сиротињу рају,
И ширасмо по планини овце,
А сад ево доба неколико,
Да смо у зло горе бит' не може,
На Планини су цркву оградили,
Вједу цркву свегога Никоде,
Пред нећиним села населили,
Пред нећиним и у Мартиниће,
Ту је Гари са обадна сина,
И још нека браћа и рођаци;
Те приморју нашем дојаднише,
У дубоку долу јаворину,
Ту је стари Вукениновић Вуко,
У Мачеку и у Пастарици,
Ту су бјеле овце Кјекевића,
Кјекевића и Рачицевића,
А пред њима Кјекевића Марко.
На бријегу на врх од Рудине,
Ту је сипна стока Јововића,
А пред њима до два Јововића,
Једно Нико, а друго је Томо.
На широку пољу Ђевачкоме,
Ту је соко Мачевић Јоко,
Поред њега Михаљевић Дмитро,
А око њих браћа и рођаци,
Који шире поврх поља овце.
У доброме долу дубокоме,
Ту су бјеле овце Војводића,
Војводића и Гвзденковића,
И бијеле овце Имчевића.
А пред њима Поповићу Марко,
И с' њим витез Мишљеновић Иво.
Сошину су добро угурали,
А пред собом стражу иступили,
На Орлову кршу високме,
На погледу мора и Приморја,
Те нам сваке јаде ударају,
Робе пале, а сијеку главе,
Разбијају дворе и оборе,
А изгоне коње и волове,
И бијеле овце и јагавце,

А све бјеже Сошини планини.
Све четују нашијем приморјем,
А бачаху студено камење,
Те нам ломе куле и чардаке,
Па већ нама живовања нема,
И још бего да ти чудо кажем,
Имајасмо двије лаке барке,
Те у њима таин превозасмо,
Од тврдога Бара бијелог,
На пазару нашем Сутомору,
Срби поћно чету покупише,
Па крају их обје запалише,
А на море обје отискоше,
И у живи огњ претворише,
Уз Приморје срби утекоше.
Ми смо много четам четовали,
Ал се нажда грдни повраћали,
Кад то зачу силан Селим беже,
Овако је њима бесједио,
Не бојте се обје поглавице,
У нашега силнога ултана,
Доста има за србина вара,
То изрече гледа поглавице,
По племена покупише војску,
Скупит' војске 500 турака,
Хајте с' њима на Брцу на воду,
Уз пут кунте крваве приморце,
Пред војском их ставте калаузе,
Да изведу на Сошину војску.
Кад главари бега разумјели,
С'мјерно му се бегу поклонили,
Хвала беже на доброту твојој,
Ми смо права султанова раја.
Тад' се скупиле подигонше турци,
По племена војску покупише,
Док напусти друга пет стотина.
Па се чете за пут опремише,
А прати их барски Селим беже,
До студене воде Жељезнице.
На растанку беже говорио;
Хајте с' Богом моје поглавице,
Послушајте што ви беже каже,
Ко донесе од србина главу,
Ја ћу њега даровати дивно,
Даћу њему перјаницу златну,
Што је дика турскоме јунаку.
Тад се хигри упутише турци,

боје се по томе увоза сухога грожда. Сенат је одобрио захтјев Тирардов за прости дневни ред, по је позвао владу да удеси с Турском *modus vivendi*, док не престану сви с њом углављени уговори.

БУДАПЕШТА, 3 марта. — Нови министри положише заклетву у недјељу у јутру.

ПАРИЗ, 3 марта. — Због јуче-рашњег гласања у сенату, а предви-ђајући да ће се исто десити и у кама-ри 20 (8 марта) приликом интерпела-ције о француско-турском уговору, па и с погледом на скорашње догађаје, поднијело је министарство Тирардово оставку. Прилика је да ће у нову владу ући: Фрејсине, Констан и Бур-жоа.

БЕРЛИН, 3 марта. — Конферен-цију о радничком питању отвориће министар Берленш и поздравиће иза-сланике страних држава у име Царево.

ИЗ НОВИНА.

„Одјек“ од 16 фебруара има овај допис из Пећи, писат мјесеца јану-ара:

Један сељак из села Гораждевца, са-хат далеко од Пећи, старац од својих осамдесет година, дође ми и гушећи се у сузама изјави, да је од зулума турског умака из села да јави за насиља Арнаута. Има сина свештеника у истом селу, по имену попа Јефта, који је прије неђеље Божињег поста морао да бјежи од Арна-ута и сада се налази у Куришумлији. А ево зашто је избјегао, са старијим братом Антонијем и синовима Луком и Анђеликом и стрицем Милованом и овога сином Ристом:

„На саме Божиње покладе дођоше неки Арнаути из Ђаковичке нахије у наше село Гораждовце и окупе нам ћерати го-веда да их покраду. Мој синовац Риста узе пушку и опали те убије једног Арна-ута. Поп Јевта јави догађај власти и позове агу своског Бишарабег-Махмудбеговића, којему су чивчије да ствар извиди. Ага не дође ни после шест дана, и поп Јефта са свом мушком чељади у пратњи једног Ар-наутина из Пећи с којим је бесу ухватио напусти своје земљиште и парохују да се спасе крвне освете и приђе у Србију. Остао сам самац, ја старац, због женске чељади, која није могла с попом избјећи: понадија, снаја по брату и снаха од старијег сина са четири ђевојке од оба ми сина. — По одласку попову позове ме ага и упита ме зашто оде поп Јефта и гдје је отишао? Рекох да не знам гдје су, а кад ме упита, за што дијесмо од њега заштите и помоћи тражили, одговорих му, да га је поп звао

али кад он ни за шест дана не хтје доћи и поручиваше да не може доћи, онда су се они морали уклањати од крвне освете. — Тада ми ага рече да ми мора одузети земљу и стоку за крв убијеног. Што рече и учини. Одуже земљу и 100 товара куку-руза и оставе за шест кеса и сијено и ливаду вриједи 21 кесу. На збору код аге сродници убијеног ријешили да крв треба платити са 41. кесом. Кад Арнаутин убије Арнаутина плаћа 14 кеса за крв и мире-ње. Каква правда у нас влада, видјетете-када упоредите пресуду коју изрече Тур-чин Турчину и Турчин Србину.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 3 марта

(Из Двора.) У четвртак по подне, приспјело је Његово Височанство Го-сподар и Књаз, са Његов. Свјетлости Књазом Нашљедним и војводом Пе-тром Вукотићем из Бара на Цетиње. Њено Височанство Књагиња Милена дошла је у сриједу вече с Ријеке. Јучер, у петак, дошао је вел. војвода Зетски, Књаз Мирко, са Кнегињцом Аном.

(Трећи син.) У прошлу недјељу 25 фебруара иза 4 часа по подне, развеселио је цетињско грађанство рад-осни глас, да је тај час Њена Свјетлост Књагиња Зорка П. Карађорђевића родила Срп-ству **трећег сина**. Новорођени Кња-жевић налази се у најбољем здрављу. И Свјетла породица поднијела је по-рођај с обичном лакоћом, те се већ други дан чула тако кријенка, да се Њено Височанство Књагиња Милена врнула на Ријеку. По у сриједу вече појави се запалење трбушне опне (перитонита), које до овога часа, ево кад ово пишемо, све више узима мах, тако да задаје највишу бригу.

У прве часове опасности позвати су брзојавно из Беча: Славни гине-голог, проф. др. Браун и проф. др. Рокитански. Др. Рокитански кренуо је одмах, а са асистентом д-ра Брауна, јер овај због слабости своје није могао поћи.

(Рођен дан.) Четрдесет шести рођен дан Његовог Император-ског Величанства Цара Алек-сандра III, светкован је на Цетињу у понедјељник 26 фебруара — свеча-но. На служби божјој и благодарењу Свевишњем Богу чинодјејствовао је Преосвештени Г. Митрополит, уз при-номоћ митрополитског протођакона и

осталих свештеника. На служби били су присутни: Њено Височанство Кња-гиња Милена, Његова Свјетлост Књаз Петар А. Карађорђевић, царско-руски министар резидент Г. К. М. Аргиропуло, секретар руског послан-ства г. П. Д. Вурцел сви наши, министри ађутант Њ. В. г. Блажо Петровић, наставници Њпховијех Свјетлости г. г. полковник Н. Р. Овејани и професор Ниге, сви великодостојанственици, војводе и главари, чланови Великог Суда, све цетињске мјесне власти, сви професори гимназије, богословије и учитељске школе са ђацима, ученици основнијех школа са учитељима и много побожног и оданог цетињског грађанства.

И у капели вишег ђевојачког за-вода, у задужбини блаженопоч. Цари-це Марије Александровне, била је служба божја са молебствијем, а служио је институтски капелан г. Л. Лопичић. На служби су били: министар просвјете и црквених дјела, г. Јован Павловић, началница института Госпо-ђица Софија Петровица Мертваго, на-ставнице и наставници са свим васпи-таницама; осим тијех дошли су на божју службу сви, који су се учили у Русији.

(Др С. Симоновић.) У недјељу у јутро рано, по наредби Њ. В. дошао је на Цетиње дворски лекар Др С. Симоновић, да буде при порођају Њене Свјетлости Књагиње Зорке.

(Руски дарови.) Астрахански Гу-бернатор, Књаз Вјаземски послао је цетињском одбору за помоћ црногор-ској сиротињи скупљени у том граду 93 наполеона или 885 флорина и 36 новчића.

— Осим овога дужност нам је јавити, да још почетком октобра про-шле године примио је цетињски одбор ф. 116 и новчића 96, које је послао г. Артур Еванс на адресу Његова Височанства Књаза и Господара на-шег. У овој су суми 5 лира штерлин-га у злату, које је даровао г. проф Е. А. Фримен.

— Одоца Јоанна Дарпомедова, све-штеника у успенској цркви у Одеси, послато је за црногорску сиротињу, 50 рубаља у карти.

(Тужни помен.) У четвртак 1 марта, навршило се девет година, од када је крвничка рука највећег зликов-ца претргла драгоцјени живот Цара Ослободиоца и Цара Мученика, Алек-

сандра II. Онај који се родио д-новијека живи, не да се прежалити Уз цијело пространо Словенство, над-љим плаче сваки Србин, који га је пратио у његовој слави; те док је Српства и Плевне руском крвљу опо-јене, неће име Цара Ослободиоца ни један Србин заборавити. Славне под-виге и успјеси за словенску идеју Ца-ра Александра Николајевића неће у забораву пропасти. И за то у нашој саборној митрополитској цркви држата је, у четвртак 1 марта у 11 часова прије подна, панихида у покој душе блаженопочившег Цара. При ово-ме светоме чину чинодјејствовао је Преосвештени митрополит Митро-фан, уз припомоћ свега цетињског свештенства. На служби божјој били су: царско-руски министар, Г. К. М. Аргиропуло, секретар царско-руског посланства, Г. П. Д. Вурцел, наши министри и великодостојници, сви чла-нови Великог Суда, цетињске грађан-ске и војничке власти и много побож-нога и оданог цетињског грађанства.

У капели вишег ђевојачког завода, у присуству начелнице института, свијех наставница и наставника са васпитаницама и неколико приватнијех лица, држате су истог дана, заучоко-јене молитве и вјечнаја памјат Осло-бодиоцу руских крстјана и заточнику слободе и заједнице словенске, којем нек буде до најкрајнијех поколења — Слава и вјечна памет!

(Браћи Недићима.) славним јуна-цима Карађорђевијем, који су, у по-четку српског устанка на дахује, на Лазареву суботу 1804 г., са својих 300 друга јуначки погинули на Липо-вици, код села и намастира Чокешине, хоће тамошњи народ, као што смо у своје вријеме јавили, да подигне видљив споменик у намастиру Чокешини, гдје ће им се прво пренијети кости са Липовице.

И нас је позвао одбор, састављен ради тога, да отворимо упис прилож-ника на тај споменик. Како је сваки Карађорђеви јунак задужио, не само сва потоња кољена свога краја, по и цијелога српства, ми се радо одазивамо том позиву и јављамо својим читаоцима, да се примамо купљења прилога на споменик браће Недића.

(Благодарење) Јуче у 11 часова прије подне, било је у капели вишег ђевојачког института благодарење Све-вишњем Богу за здравље славно вла-

Жељезницу воду пријеђоше, И минуше сву Чрмаљ планину, И ево их на Брцу на воду, Таман бјеше починуло сунце. Ту су турци табор учинили, Поглавари у Бурановића, Ту приморце на искупе наше, И стојали ноћи до поноћи. На поноћи окренула војска, И пријешла уз Убле студене, И минуше сву Созину доњу, Док дођоше Крцу високоме, Ту су турци војску дијелили, Једну даше Ђатовић Алилу, И са њиме браћу Третића С' десна крила уз попову страну, Другу уз Бурановић Перо, И делија Суличићу Зефо, С' њима Адем од равна Зајева, И за њима половину војске Да ударе од лијева крила Уз широку Илијеворску страну, По средини Маровић Стијено, И остали турски поглавари, А за њима трећи дио војске, Тајно иду не чује се војска. Примичу се црногорској стражи. Али стражи лоша срећа била, Сидан вјетар од истока дува, Те носаше дрвље и камење, Немогаше опазити турке, А стража је инокосна љуто, Нема пуно четрнајест друга. Кад Даница изгледла звијезда, А још није зора заруђела, Ал' их младо опазило момче Те бијаше одређен на стражу, Младо момче Ђуковићу Шкрњо, Ал' за свајду мој брата србине. Хитро Шкрњо у дружину дође, И он каза да опазити турке, Мало му се нашало друштво, Ти нијеси учан четовати, Немаш пуно ни четнајест љета, То је њему врло мучно било, Плану Шкрњо, као ватра жива, А тако ми Бога истинога.

Нијесам се браћо препануо, Ни сам моју памет изгубио! Истина је, да видјех турке. Неки веле видио је турке, Неки веле није их видио, У то сину зора на истоку, И виђоше није пријевара, Но истина што им момче каза. Рече стари Петровићу Иво: А ће си ми Јововићу Томо, И ће си ми Масоничићу Саво И остала уздана дружино! Шупље коло чин, мо наоколо, Е да би нам Бог и срећа дала Без замјене да не погинемо! Живо момци на ноге скочише, Хитро шупље коло направише, На Орлову крцу вие коме. У то силни притискоме турци, На њих живу ватру изасуше, И тројицу на смртно убише, Све љу ти их по имену казат: Два рођака оба Јововића, Једно ти је Ђукановић Томо, А друго је Никчевићу Мило, А треће је Ђуковићу Шкрњо, Али турци живље кидисаше, Ево живе муке на јунаке. На србе је велика невоља, С' истока их околели турци, Од Приморја висока стијена, Бе би соко сазомо крила. Опет турци плотун обасуше, И ранише два добра јунака, Једно бјеше Масоничић Саво, И Јунака Јововића Томо. Тада турци загон учинише, И пламене поже повадише, А загна се Суличића Зефо, Да Савову посјече главу, Рањен Саво кубурлију пали, Те је Зефи срце изгорио, Ни живага земља не дочека. У то друго туре наиграло, На сокола Јововића Томо, Да његову посјече главу, Тадер викну Јововићу Томо:

Стан турчине куд си насрнуо, Оста ће ти мајка кукавица, Твоја љуба млада удовица, И упири свијетлу латинку, Па турчина земљом саставио, Паде туре у крај Тома мртав, Тад се загна Ђатовић Алиле, Да Томову посјече главу, Томо пали леденицу сјајну, Обрани га по лијевој руци, Десном Тому посјече главу, И до Тома Масоничићу Саву, Обојици посјече главе, О мој боже големе жалости, Смјешаше се срби и Турци, Не пуцају сјајни деверлари, Већ се тржу оштри јатагани, А допаде Маровић Стијено, На јунака Махмутовић Тома, Да му живом посјече главу, Но се Томо сјећи не даваше, За грла се бјела доватеше, Бој да знаде погубит га хћаше. Но Стијено имаше синовца, По имену Маровић Филипа, Те похита стрицу по авазу, И пламена ножа повадио, Распара му дигерице црне, Клону Томо на зелену траву, Стијено му посјече главу. Сад да видиш чуда великога, Бе на игра јунак на јунака, Од Зајева трупица Адеме, На јунака Петрановић Ива, Да му добром посјече главу, Ал' се Иво сјећи не даваше, За грла се бјела дохватише, Вурају се тамо и овамо, По Орловој високој стијени. На је Адем Иву говорио:

Црногорче за невољу друже, Не бачи ме низ Орлову ст'јену, Задајем ти божју вјеру тврду, Молићу се у моју дружину Да бих твоју скапулао главу. Ал' му Иво тако одговара, Нема море вјере у турчина, Па заврже с' десне на лијеву, Те стркоше оба низ стијену, Ни жива их земља не дочека, Но што ћу ти даље говорити, Ту им седам глава посјеклоше, А шестина само утекоше, Шести бјеше Јововићу Думо, И на њему седам осам рана, И са главе коса исчупана, Ко ће прије да посјекне Дума, Думо бјежи од друга до друга, Докле своју умакао главу, С' њиме иде Кикивићу Мрко, Носи с' живог турчина оружје, У хитању што је уграбио. И сидоше долу Поновоме, Рањено се искупило друштво, А још није обасјало сунце, У то стаса двадесет чобана, Ал' задуду мој брата србине, Јер их хитре ноге унијеше, И спичанска врата затворише, Жалосну сам пјесму испјевао, Истина је све што сам казао.

(И ову је пјесму као и прву сјјевао Перо Савов Јововић.)

дајућег Цара Александра III, који је јучерашњег дана, прије 9 година, почео владати. Служио је Преосвештени Г. Митрополит, уз приносом митрополитског протођакона и шеститутског капелана. На благодарењу били су: царско-руски министар и секретар руског посланства, началница цаставнице, наставници, насчитаници и неколико побожнијих и оданијих грађана.

(Убицу Мише Димитријевића), Јану Томића, осудио је новосадски суд, као што нам одонуд брзојављају, на вјечиту робију. Судиће му још два виша суда у Будапешти.

(Јапанац на Цетињу.) Тек што смо испратили мајора Фукушиму, војног пристапа јананског посланства у Берлину, дође нам, кроз најнижи спилер, преставник јананског царства у Бечу, Г. Танахаси. Ови нам је био у толико занимљивији од првог, што је с њим била и жена му, млада, лијена, плава Њемина, шћер некога богатана из Магдебурга. С њима су била и два официра њ. и кр. аустро-угарске морнарице. Бавили су се овдје од суботе до уторника, разгледали су околину и били до Ријеке. У недјељу бјеху путници гости њ. и кр. аустро-угарског министра Г. Т. вит. Милинковића, а у понедјељник су они вратили гозбу породичи Г. Милинковића у горњој дворани вел. локанде. — Кад узмемо, да смо ове зиме имали већ два госта из најдаљег краја овога свијета, а зима на Цетињу занста није најугодније доба, да колику будућност има Цетиње као путничко збориште у лето, кад је ваистину љепота бити на Цетињу!

Пишу нам из Котора: Година, по године, па ни сами мјесец не прође а да не закука српска мати. Оквашени жалосним сузама за преосвештеним епископом Стефаном, данас нам је опет биљежити драгоцијену жртву, те поднадег незаситној смрти. У уторник вече, 20 фебруара, представо се у Рису, у 47-ој години живота, вриједни рисански парох, протојереји

СТЕФАН ПЕРАЗИЋ.

Покојник живио је за православну цркву и српски народ, зато је био именован почасним чланом наше православне консисторије. Привржен својој цркви и своје народу, знао је цијенити поштене и заслужне људе. Умиљан је био и приступачан свагдје гдје се Српство и поштење цијени. Мудрим савјетом својим поучавао је Богом повјерени му рисански народ, који га је синовском љубављу љубио. А колико га рипшани љубили, свједочи најбоље сјајан спровод који се свршио у четвртак 22 фебруара, у 2 часа по подне. На спроводу и опјелу у цркви био је вас Рисан, а уз рипшане много народа из Котора и све Боке. На опјелу служило је 10 свештеника с ђаконом. Начелствовао је први на опјелу стриц покојников, високопочасни архимандрит Василија Перацић. Осим рисанског грађанства и народа Боко којорског, били су на спроводу све грађанске и војничке власти. При спроводу свирала је војничка музика „Веберове полковније. Наш млади и љубљени кадуђер наредитељ манастира Бање, отац Дионисије Миковић изговорио је лијено и језгровито надгробно слово. И ово вам је кратки извјештај о прераној смрти пок. протојереја Стефана Перацића! Покојник оставља за собом тужну удовицу, сина Душана ученика VIII ог гимназијалног разреда и три неуплате кћери. Јака нек буде српска земља протојереју Стефану Перацићу и вјечна памјат међу нама.

П—ћ.

МАЛИ ГЛАСНИК

Читамо у задарском „Срп. Гласу“: Пошљедња сзеска (од 1-ог марта) париске „Nouvelle Revue“, коју, као што је познато, уређује позната словенска пријатељица гос.ђа Адам, у књижевности позната и под псеудонимом „Comte Paul Vasil“, донијела је на одличном мјесту чланак о „Књазу Николу црногорском, као pjesнику“, што га је нарочито за тај часопис француски написао наш пријатељ и сарадник Марко Цар. Чланак се тај бави особито са „Балканском Царцом“ и саопштава у француском пријеводу познату Књажевну пјесму „Мору“.

— Руски финансијски министар г. Вишњеградски имао је прошлијех дана у финансијским пословима, нови и ванредни финансијални успјех. Русија је покушала преко француских банакира да конвертира своје зајмове, од 1864 и 1866 године и заискала 360,000,000 франака, а Французи

јој понудили преко три милијарде франака!

— Из Петрограда јављају „Pol. Corr.“ да ће се на југо-западној жељезници градити читав низ велики грађевина, које ће бити од велике важности за војне и трговачке интересе. Прије свега поставиће још један ред шина на жељезној прузи Змеринка-Вираузи, зато је потребити материјал још ове зиме већим дијелом приготовљен. На станицама у Ровну, Ковљу и Козјатину, саградиће се на њето велики магацини за војнички тапи. Трошкови за овај рад изнијеће око осам милиона рубаља.

— На 22 прошлог мјесеца навршило се осам година од када је у Србији успостављено Краљство. И овај пут као и досад светковао се тај дан у Београду и у свој Краљевини.

— Министарски савјет у Риму ријешно је, да и Италија учествује на радничкој конференцији у Берлину. Италију ће представљати италијански посланик у Берлину, гроф Лонџ, којем ће се придодати још два изванредна савјетника.

— Угарски жандар убио српског сељака на српском земљишту. Српски листови јављају да је 14 о. м. угарски жандар убио једног Србијанца, а то се догодило овако: Неколико становника села Вишњице у београдском округу, кренули на аду, која је по сред Дунава а припада Аустро-Угарској, да лови рибу. У ади су били скривена три жандара са једним финансиом и вребали су те, мислећи да ће ови Србијанци доћи у аду да сјеку и краду дрва, почну их вијати. Срби сада сједну у чамац и крену српској обали но и жандари са финансиом сједну на други чамац на за Србима у ноћеру пуцајући на њи непрестано. Тако су жандари скоро дошли до српске обале на чамац, по нијесу никад погодили ни једног од гоњених него по несрећи погоди таче из жандарске пушке једног сељака на обали, који је са још више друштва на јек пушка изашао на обалу из љубопитства. Убијени се зове Стеван Ђеловац а родом је Вишњичанин. Нема сумње, да ће српска влада протестовати против оваког поступка жандара аустро-угарских и тражити задовољења.

Ради тога су у скупштини заштитали владу, пош Милан Ђурић од радикалне и Ј. Авакумовић од либералне странке, по чему се види да у Србији нема партије ни разлике у мишљењу, кад се тиче образа Србије и српског народа. (Бр.“)

— Изборима у Њемачкој све Бизмаркове доскопиче ништа не помогло. По бројнијем подацима гласало је 7,031,360 бирача. Од ових гласова владине странке добиле су 2,545,594 гласа. Опозиција добила је свега 4,884,766 гласова. У изборима 1887 год. владине странке имале су 3,545,657 гласова. Ове године влада је изгубила 1,000,063 гласа, а опозиција имала је ове године 827,684 гласа више негоди 1887 године. У Њемачкој има десетак странака са различитим тежњама, којим кад би њемачка влада задовољила било би: „сваки нешто не остане ништа“. Католници из јужнијех држава које су мал да не све католичке, теже да се одвоје од протестанске Прајске, те да створе посебну државу, или, у најгорем случају, да се придруже Аустрији. Данци теже да се Данској поврати Шлезвиг и Холштајн. Пољаци желе да се уједине са руском Пољском. Алзашани да се поврате Француској. Слободњаци траже да се Њемачка устроји на слободном основу, а социјалисте су рада порушити цео данашњи поредак и створити државу са социјалним начелима.

Умјетност.

Под насловом „Јубилеј Г. Тоше Јовановића“ доноси београдски „Дневни Лист“ од 20 фебруара овај извјештај:

У напријед изјављујемо да нам простор листа не дозвољава да опширно, према важности и значају самог факта, обиљежимо га како биемо тједи, те да потпунице будемо вјерни тумач свих оних осјећаја, који су 17. ов. м. у вече испуњавали срце сваког посјетиоца дунке пуног позоришта, које је тог вечера уживало, иначе доста ријетку срећу, да у себе прими цвијет наше интелегенције, управо рећи сгѣте нашег друштва. Већ и ово је довољно, па да се с мјеста увиди сваколика важност и значај тога вечера, — када је г. Тоша Јовановић, редитељ и стални члан навршио двадесетогодишњицу свог мучног, али умјетничког дјелања на пољу наше позоришне умјетности. Тог вечера бјеше се стекло у храм наше Талије, све што се одушевљава лијеним узвишеним, све што умије да појми, да поштује и цијени истрајност једног човјека, који обдарен талентом и ријетком енергијом, пошао је трновитим путем к слави и сјају, не презајући ни од каквих препона, презирући све, често мучно околности, и смјело и поносно корачајући мети својој, којој га је водио његов женаје, —

бјеше се, волимо, стекло све што се одушевљава величанственом, умјетничком глумом нашег великана, личног слављеника тог ветерана, г. Тоше Јовановића. Тог вечера сјело је г. Тоша двадесетогодишњицу свога глумовања, слава тог вечера бјеше његова — али не, то бјеше и наша слава, слава српства, слава словенства, слава умјетности која је својина свега свијета.

Постараћемо се да у кратко опишемо ток свечаности тога дана.

Прије подне г. Тоша је у свом стану примио честитке од својих другова, пријатеља, познаника и поштоватеља свога женија. Из свих српских крајева стизале су му честитке и честитком. Многи пријатељи другови и поштоватељи, слали су и доносили поклоне слављенику, за знак искренога пријатељства. Па и Њено Величанство Краљица Наталија, која се одушевљава свим што је лијено и узвишено, која је толико пута дала еклатантна доказа да достојно цијени и уважава позоришну умјетност, и да се нарочито интересује за наше позоришне извођаче је тога дана својеручним писмом на француски честитати јубилеј српском умјетнику, и уједно му послати на дар слику свога јединца, Краља Александра I., у врло лијеном, елегантном, скупочијеном, позлаћеном оквиру.

У вече се приказивала Мељакова комедија „Гроф Праке“, чија је насловна улога била у поузданим рукама слављениковим, који је по оцијени стручних неспристрасне критике, у тој улози ненадмашан и великан и умјетник у потпуном смислу те ријечи.

Престави је присуствовало и Његово Величанство Краљ. Намјесници Краљевског достојанства, чланови владе и многи народни посланици, изасланици народног позоришта у Н. Саду — депутација из Бечкерекa, родног мјеста слављениковог.

Прије него што је отпочео комад, одиграла се на нашој позорници ријетка импозантна свечаност.

Кад се подигла завјеса угледамо на позорници скупљене све чланове нашег позоришта око слављеника, а међу њима и г. Ружича, управитеља и редитеља српског народног позоришта, такође одличног нашег умјетника и слављеника у храму Талије бечкеречке изасланика академ. пјевачког друштва „Обилић“ и председника „српског-јеврејског пјевачког друштва“.

Прво је слављенику предат диван вијенац од стране управитеља нашег позоришта, г. Милорада Шапчанина, за тим кита цвијећа (!) од стране позоришног одбора.

За овим је пришао слављенику г. Милош Цетић, редитељ и стални члан нашег позоришта и предао му скупочијен сребрни лаворов вијенац од стране позоришне дружине, са овим топлим, искреним ријечима:

„Врли слављениче, мили друже драги наш Тошо! Другарице и другови скупили се ово да ти на овоме, за нас светом мјесту, честитају двадесетогодишњицу твога слављеничког рада у храму наше Талије, и да одаду достојну пошту твојој одличној умјетности.“

Кад бих хтио рећи твоје умјетничко врлине и заслуге, далеко би ме одвело, и не знам гдје бих могао стати е хвалом и гдје бих могао завршити. С тога ми допустити, да ти само ово рекнем: да си ти једна од оних сјајних звијезда, које се ређе појављују на небу Талије, које, и при нестајању својом остављају златну путању за собом, богодано обиљежје свога Генија, која још дуго и дуго свјетли необичним сјајем пред будућим слављеницима Талијиним: храбре их подстиче на рад, а срца им загрјева небеским, божанским пламом.

Као доказ нашег истинитог признања, молимо те, прими овај — и ако мали и скромни знак — наше љубави, Прими га, јер долази од срца. Прими га, и ако га твоје умјетничке заслуге далеко — надмашују!“

Посље г. Цетића предао је слављенику г. Ружич сребрни лаворов вијенац од стране дружине српског народног позоришта, и поздравља га овим искреним, пријатељским говором:

„Драги слављениче! У име дружине српског народног позоришта, поздрављам ти 25-годишњицу твог рада на пољу глумачке вјештине. Судба, која ти тај позив досуди и тебе за глумца одреди, обдарила те је занета, озбиљним даром. Твоја вјештина слави се и узноси по заслуженом нашем српству, као и код браће наше Хр ата. Вјештачки је позив, буди ма у којој струци вјештине тежак али, држим, глумачи и је најтежи, јер свака друга вјештина као архитектура, скулптура, сликарство, и музика, има сваки своје оруђе — као: длајето, кичицу, боје струне и гудало а глумац нема ништа до душу и срце своје, на том својом душом и срцем својим мора да нам наслика, мора да нам изнесе пјесникове идеале и мисли, мора да нам животинори пјесникову мртва слова.

Драги слављениче! Ти си до данас показао и засиједочио да си достојан пре-

ставник те тешке глумачке вјештине. Данас се ово навршују 25 година како ходаш тим мучним, тим тешким, тим трновитим путем, те смо се с тога и стекли, ондје у храму наше Талије, да те поздравимо, да ти честитамо и да твој вјештачком раду достојну пошту одамо.“

Прими од наше дружине скроман дар са жељом, да и 50-годишњицу своју дочекаш и прославаш.

Живио на дику и понос свога рода!“ Бечкеречка депутација г. г. Данкулов и К. Поповић, предали су у име општине бечкеречке, лично слављенику велики сребрн вијенац на дивно извезеном јастуцићу од плаве свиле. Ово је пропратио лијеним патриотским говором који је био потпуно израз поноса и дике Бечкеречана са својим земљаком кога храм наше Талије убројава у своје прве, одличне свешенике.

Затим су слављенику предавати вијенци: од г. Милана редитеља на загребачком казалишту, г. Пешића управитеља путујућег позоришног друштва, г. Цветића и г.ђе Цветићеве, г. Ранимира, зубног љекара, пјевачког друштва „Обилић“ и „Српског јеврејског пјевачког друштва.“

За све ово вријеме публика је одушевљено кличала слављенику и бурно поздрављала предавање сваког вијенца.

За овим је отпочео комад.

У почетку другог чина, управитељ позоришта г. Шапчанин придјеноу је на прса слављеникова орден св. Саве IV степена којим су га Краљевски Намјесници на предлог министра просвјете, извољели одликовати.

На свршетку последњег чина, публика је изазвала слављеника и клицању „живио“ не бјеше краја.

Пред позориштем слављеника дочекали пријатељи и поштоватељи, и уз освјетљење бенгалске ватре и буктиња, отпратили су га до „Коларчеве гостионице“ гдје је сад настало весеље.

Прву здравицу Њ. Величанству Краљу, напео је г. Мил. Шапчанин. Другу здравицу напео је опет он слављенику г. Тоши Јовановићу. Трећа здравица г. Данкуловљева бјеше намијењена жени слављениковој. Исти је напео и четврту здравицу биограђанима. Пету здравицу напео је страним гостима г. Милован Миловановић, члан позоришног одбора. Шеста здравица г. Тасе Богдановића, председника врених „Даворјанаца“ бјеше намијењена пјесми и глуми.

Веселе трајало до неко доба ноћи, и сваки од присутних одио је собом пријатну успомену на прославу једног од најодличнијих првака и великана на пољу наше позоришне умјетности, кличући му! „Слава слављенику!“

Да, „слава слављенику“ и нека би дао Бог, да дочека и педесетгодишњицу на дику и понос свога рода и Талије!

М.а.

ЧИТУЉА

С болом у души јављамо свим сродницима, пријатељима и познаницима, да је наш нигда незаборављени син, односно брат

МИЛОШ,

у прво доба свог нејаког живота, после кратког, али тешког боловања, предао своју млађану душу Богу 28 фебруара 1890.

Овим путем имамо најприје заблагодарили Г. Дру Петру Миљанићу, који је улагао своју љекарску вјештину, да покојнику живот продужи; а тако исто и Г. проту Крсту Матановићу.

Грађанство, које је у великом броју пратило мртвачки сандук до цркве, — дао је израза братеком саучешћу у нашој жалости, те је тиме у великоме снимило ожаловљени терет, који притискује душу родитељску. Тог ради и њима износимо у великоме: „хвала!“

На особ велико саучешће браће Ерцеговаца својим похљењем како за вријеме боловања нашег сина, тако и посље његове смрти — зарезало је у срце родитељско велико признање и благодарност.

Свијема поново нека је „хвала!“

Цетиње, 1 марта 1890.

Ожаловљени:

Вуле Мрдович отац

Соке „ мајка

Милан, Анђе, Зорка, Јелена и Јованка — братац и сестрице.

Разне биљешке.

(Шта га коштају кромпири). Из Лондона јављају за овај занимљив догађај: принц Уелски враћао се ту скоро доцкап у ноћ из једног клуба с једним својим пријатељем. На један пут принцу падне на памет да опроба печене кромпире једнога уличког продавца. Његов прија-

тељ пристане и тако обојица купе за по један пени кромпара, који су појели идући. Продавац је позвао купце и сјутра дан намјести се са својим колима баш преко пута дворца престолонапљеникова. На брзо се скупи грдна гомила свијета око његових кола и принц примијети на трговачким колима натпис украшен с три пера принца уелског. Натпис је гласио: Лифе-рант Њ. Величанства принца Уелског. Један послужитељ, кога су послали да уклони продавца, вратио се несвршив ништа. Тек кад је приватни секретар принчев отишао код продавца и дао му доста новаца тек онда је продавац скинуо натпис и отишао својим колима, пошто је највише славно пазарио.

— (Умро). Ту скоро умрла је у Бечу најстарија жена Магдалена Поиза, којој је било 115 година. Сад је у Бечу најстарија жена нека Ана Препек родом из Пласа у Чешкој, која има 113 година.

— (Жртва инфлуенце) је такође и амерички милионар Џон Јаков Астор, за кога смо јавили да је умро у Њу-Јорку. Кад је у децембру прошле године био у Лондону, разболио се од инфлуенце, која је доцније у повратку за Америку пријешла у запаљену плућу. Астор је у Њу-Јорку имао преко 1000 кућа и у самој вароши преко 25 јутара земље, а осим тога много земље у предаграђима, која ће некад такође добити велику цијену. Само једна једина његова кућа вриједи 2.000.000 долара. Порез на имање плаћа скоро по милиона долара годишње а цијело имање носило је годишњег прихода 5.000.000 долара. Своје земље давао је у најам за 21 годину после ког рока могао се и уговор обновити. Тиме је постигао да други плаћају порез за куће, и успију се у порезне листе.

— (Осуђени). Сир Морел Макензи, лекар пок. немачког цара Фридриха тужио је уредника „St. James Gazette“ и „Times“ због клевете и суд је напao да је у праву. Први лист је осуђен да плати 1.500 фуната штетарина а други 150 фуната. „Тајмс“ је ово по други пут осуђен због неистине. Он мора платити и Парнелу 1500 фуната. „Мале Новине“.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ!

Мјестни надзорник осн. школе Подгорице Г. Бајрактар Стефан Ранковић имао је част даровати I II и III разред Српско Мухамеданске школе двије школе сваком ђаку по један квинтер карте, а једном ђаку из Подгорице једну карту.

На чем се поменутом дароваоу како од стране ученика тако и од наше особито његовим заслугама које најтачније води као мјесни надзиратељ, изјављујемо најтоплију благодарност.

Подгорица 19 фебруара 1890.

Учитељи Срп. Мухамедански

ХВАЛА.

28 фебруара стиже нам од цетињског, трговца г. В. Л. Иванишевића писаћег материјала (карте, пера и перница) за све ученике у овој школи.

Овим путем чинимо на знање поменутом трговцу, да смо примили послати нам материјал и одма раздјелили свим ученицима по његовој жељи.

Почем је дошла лијена сума писаћег материјала, да се раздјели сваком ученику и чиме ће се моћи послужити за дуже времена, то не можемо пропустити, да—у име ученика — не изразимо захвалност поменутом трговцу.

Трепњеве 1 марта.

Учитељ.

Ј. Иванишевића.

ОБЈАВА.

По жељи г. Томаша Вукотића за намир његових дугова износи се на јавну продају његова кућа те има у Миркову Варош. Кућа је једнокатница налази се на главној пјаци а има у њој три дућана са три магацина и за њом припадајућу јој башту. Ко би желио купити један или два дућана или пак цијелу кућу нека се пријави канцеларији Варошке Управе 10 априла ов. год. у 9 сати пред подне ће се тог часа држат лицитација исте.

Број 94.

Подгорица, 22 фебруара 1890.

Управа Варош Подгорице.

(1—3)

ОБЈАВА.

По наредби књ. при. Министарства Финанције, објављује се овим да ће државна каса од сада примати само оне Аустријске банке од једног фиорина које су датиране од 1. Јула 1888 године. —

Досадашње старе банке од једног фиорина које су датиране 1. Јануара 1882 год. примаће само до 1. Маја о. г.

Послије овог дана губе своју вриједност и неће се више примати. Дакле нека се сваки чува од примања речених Аустријских банканота.

Број 123.

Цетиње, 23. Фебруара 1890.

Управа Вароши Цетиња.

НАРЕДБА.

Клање и продавање говеђег меса, почињући од 4 марта ове год. постаје слободна трговина за свакога.

Продаваоци меса обавезани су држати се слиједећих правила, т. ј. да буду говеда здрава, мјера тачна на килограме. Краве степоне несмију се клати, месо изјаловљених крива несмије се продавати, и које је гром убио, или липсало да му се не зна узрока, које је боловало од разни болијести, којему су рђаво загнојене ране или отоци на тијелу, којему је дроб много запаљен, крв општећена или је од глади изнемогло, од отрованог говечета и које је боловало од заразни болијести, као црквице, краста, бијеса и т. д., од сухе болијести.

Цонте на месу нема никакве осим врата до плећа.

У продаваоци меса мора бити чистина трупова за сјечење, ганца за вјешање, баланце за мјеру.

Продаваоци меса дужни су платити на свако говедо које убије по фиор. 2 у злато. — Прифатне куће које ће месо клати за своју употребу, дужни ће бити од дана ове наредбе платити на свако говедо фиор. 1 у злато.

На теле испод године плаћће продаваоци фиор. 1 у злато, а прифатни пола фиорина.

Месо мора бити убијено на мече дана продаје, и то на одређеном за то мјесту (комарди) друго нијђе.

Одређену таксу дужни су одма у готово плаћати повјерепику ове управе, који се за то одреди, који ће у исто вријеме имати право надзирати каквоћу меса.

Продаваоци говеђег меса дужни су имати своје куће (бутиге) за продају истог.

Управа Вароши задржаје себи право, месо за које би се доказало да није добро и неби одговорило овој наредби забранити продају истог и казнити кривца за преступ.

Број 122.

Цетиње, 28 фебруара 1890.

Управа Вароши Цетиња.

ОБЈАВА.

На основу наредбе Вел. Суда од 12 фебруара тек. год, Бр. 350, отвара се стјецните над презадуженим имањем Божа Велова, трговца из ове вароши.

1. Маја о. г. продаће се јавнијем путем његово имање; до 15 истог ликвидира ће се сви његови рачуни, а 9 часова из јутра, истог дана, раздјелиће се по новци између његових повјеритеља.

Ко има што да тражи од Божа нека се, најлаже до 15 маја, пријави Управи вароши Подгорице, јер се доцније нијија рекламација неће у обзир узети.

Број 287.

Подгорица, 22 фебруара 1890.

Окружни Суд.

Јављам п. и господи у мјесту, ка и господи путницима, који буду цјлазили кроз ову варош, да сам узео иц закуп овдашње државно

КУПАЛИШТЕ

и снабдио га са свијем потребностима у тој врсти. Купалиште стоји под надзором мјестног љекара, а има и особито одјељење за болеснике.

Цијене су врло умјерене, а послуга брза, тачна и уредна, те се надам, да ће сваки посјетилац бити свестрано задовољан.

Молећи за што чешће посјете.

Подгорица, 31 јануара.

С поштовањем:

Јован Пејановић,

закупник.

ОГЛАС.

Јово Ђуков Радоњић, Његуш, пошао је мјесеца фебруара 1888 године, у Грчку. Писмо од њега је дошло у мјесецу септембру прошле године. Иза тога не зна се куд је пошао, јер на толика писма која су му управљана, нијгда не дође одговора нити од њега гласа.

Молимо свакога, који би за њега дознао, да нам јави, гдје је и како је, на уредништво „Гласа Црноторца“.

Рођаци Јовови.

ПО ДОЗВОЛИ

Министарства унутр. дјела вршим све обичне зубне операције, као чишћење и скидање стреша, вађење зуба, пуњене шупљина (пломбирање) гутаперком амалгамом сребра или злата и т. д. с гаранцијом и по јевтину цијену.

Цетиње 17 фебруара 1890.

Тимотије Гаговић,

(2—5)

Први болничар болнице Данила

ОГЛАС.

ПОШТАНСКЕ МАРКЕ.

Старе, жигосане поштанске марке и цијелушине „отворена писма“ од Црне Горе, Источне Румелије и Бугарске купујем, колико било, по највишој цијени. Одговарам одмах на свако питање.

A. Weisz

Budapest (Ungarn). koronaherczeg utca 7.

(1—10)

ЈЕФТИНЕ, ЛИЈЕПЕ И ОДАБРАНЕ

КАРОЦЕ

по 170 фиорина а. вр. и скупље. Лана кола, Фајетони, (Mylord), батари и затворена кола, као и мртвачка кола налазе се вазда готова у највишем избору. Цијеновници шаљу се бесплатно.

ЈОСИФ БОГДАН

фабрикант кола у Будапешти.

Фабрика: Pfauengasse № 10—12

Стовариште: Museumring № 10—19

i Pfauengasse № 7. —

(7—10)

Slavica.

Riche collection de livres, concernant les peuples Slaves.

3000 Nrs.

Le catalogue sera envoyé à toute personne qui en fera la demande.

N. Kummel,

libraire à Riga (Russie).

ОД СУХЕ БОЛЕСТИ!

Лијепо име моје

Amerikan Consumption Cure, коју готовим има 10 година, циронисало се цијелим свијетом. Доста је неколико дана узимати, да престане кашаљ и избацивање. Тај лијек био је поуздана помоћ хиљадама грудоболних. Одмах макне кихавицу, задуху, промуклост и сваки други недуг у грлу. Цијена: 3 бочице 4 франка, кад се пошље новац или унатоц.

Сиротиња добија бесплатно, на свједоштво свога пароха.

J. F. A. HÖPNER, AMERIKAN DRUGGIES, Berlin S., Alte Jakobstr. 75.

(5—12)